

Un carronyaire en expansió

● Text i fotos: **Jordi Comellas**

Fa una quinzena d'anys, veure la silueta d'un voltor era tot un premi per a muntanyencs i habitants de muntanya limitat a fets esporàdics i a indrets molt concrets. En aquest moment, veure voltors al cel del Berguedà, de l'Alt Urgell, de la Cerdanya i del Solsonès és un fet habitual i agraït per als que saben valorar el vol d'una au o la presència d'un animal que està recuperant la seva població i el seu espai.

El voltor comú, el carronyaire més gros que sobrevola el cel de la Catalunya central, és un animal benefactor que neteja boscos i muntanyes dels cadàvers dels animals morts. Ben bé fins passats els anys setanta, les *Juntas de Extinción de Alimañas*, que premiaven la mort d'un munt d'espècies a les quals consideraven competència de l'home, van estar a punt d'exterminar un munt d'espècies, entre les quals el voltor. Es mataven rapinyaires i mamífers de totes maneres, a trets, amb trampes i, sobretot, amb estricnina, i el voltor comú va ser una víctima d'aquests animals enverinats. Per sort, el sentit comú va tornar a fer presència en l'home i la majoria d'aquells animals van passar a gaudir de protecció. Les lleis proteccionistes, més sensibilització envers aquesta espècie, la creació de les reserves nacionals de caça, que van fer augmentar el nombre d'herbívors, i la construcció de canyets, on periòdicament l'administració els facilita menjar, han fet que en pocs anys el voltor comú hagi passat de ser pràcticament un ocell desconegut a gaudir d'una magnífica salut. El

seu vol majestuós, fent cercles cercant un animal mort per alimentar-se, tot aprofitant-se dels corrents tèrmics, és un espectacle digne de veure, sobretot quan ho fa en grup. És un ocell que impressiona per les seves dimensions (fa 110 centímetres de llargada i 3 metres d'envergadura) i al continent només és superat pel seu parent, el voltor negre. Podem trobar els seus nius en troncs en penya-segats i cingleres, formant colònies que poden anar des dels dos o tres nius fins al centenar.

A diferència del voltor negre, que pot arribar a matar o rematar alguns animals que estan ferits o malalts, el voltor comú només menja animals morts. Amb tot, la superpoblació actual i la manca de menjar, pel fet que no es permet llençar bestiar mort al bosc, han fet que en algun indret hi hagi hagut atacs esporàdics a vaques que estaven parint o a vedells acabats de néixer. Quan un voltor veu un animal mort, comença a baixar fent cercles, fet que atreu l'atenció de la resta de carronyaires, que hi acudeixen immediatament.

El voltor comú és el que està més adaptat a la seva feina necròfila, ja que el seu llarg coll sense plomes li permet arribar a parts del cos a les quals no arriben la resta de carronyaires.

EL VOL DE L'AU MÉS GROSSA DEL NOSTRE CEL ÉS TOT UN ESPECTACLE

LA IMATGE DEL VOLTOR ÉS IMPRESSIONANT, TANT EN VOL COM EN REPÒS